

Laodicea – číslo jedna

Izajášovo proroctví zkázy pro Údolí vidění

Jeff Pippenger

2023-08-14

Výnos o údolí vidění. Co je ti nyní, že jsi cele vystoupilo na střechy? Ty, které jsi plné rozruchu, hlučné město, jásající město: tvoji pobíti nejsou pobíti mečem ani nezemřeli v boji. Všichni tvoji vládcové společně uprchli, lukostřelci je zajali; všichni, kdo byli v tobě nalezeni, byli společně zajati, ačkoli uprchli daleko. Proto jsem řekl: Odvráťte ode mne zrak; budu hořce plakat, nenamáhejte se mne těšit pro zpusťování dcery mého lidu. Neboť je to den soužení, pošlapání a zmatku od Panovníka, Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření hradeb a volání k horám. Izajáš 22,1–5.

V knize Izajáš se slovo „břímě“ vyskytuje osmnáctkrát. Jedenáct z těchto výskytů přímo označuje proroctví zkázy a zbývajících sedm výskytů označuje břímě jako něco, co se nese na rameni. Pouze jeden z výskytů přeložených jako „břímě“ představuje něco, co se nese na rameni, a zároveň je proroctvím zkázy. Mám v úmyslu pojednat o tom jediném výskytu, v němž hebrejské slovo označuje něco, co se nese, ale zároveň je také proroctvím zkázy; proto tento rozdíl vymezuji hned na počátku, ačkoli se k těmto skutečnostem vrátíme až později.

Tato kapitola není neurčitá, pokud jde o vymezení „údolí vidění“, neboť je ztotožněno s „Městem Davidovým“ a také s „Jeruzalémem“. Údolí vidění je odkazem na laodicejský adventismus v průběhu dějin posledních šesti veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel. Izajáš zasadil souvislost této zkázy do rámce dějin představených ve dvacáté kapitole tím, že popsal postupné dobývání světa asyrským králem, který vyslal vojenského velitele jménem Tartan, aby dobyl město v Egyptě zvané Ašdód.

Nedělní zákon je určen v Danielovi 11,41 a vymezuje tři skupiny, které při nedělním zákonu „uniknou“ z ruky papežství.

Roku, kdy Tartan přišel k Ašdódu (když ho poslal Sargon, král asyrský), a bojoval proti Ašdódu a dobyl jej, v tom čase promluvil Hospodin skrze Izajáše, syna Ámosova, řka: Jdi a rozvaž žíněný oděv ze svých beder a sejmi obuv ze svých nohou. I učinil tak a chodil nahý a bosý. A Hospodin řekl: Jako můj služebník Izajáš chodil nahý a bosý po tři léta jako znamení a předzvěst proti Egyptu a proti Etiopii, tak král asyrský odvede egyptské zajatce a etiopské vyhnance, mladé i staré, nahé a bosé, ano i s obnaženými hýžděmi, k hanbě Egypta. A budou se bát a budou zahanbeni pro Etiopii, která byla jejich nadějí, a pro Egypt, který byl jejich chloubou. A obyvatel tohoto ostrova v onen den řekne: Hle, taková je naše naděje, k níž jsme utíkali o pomoc, abychom byli vysvobozeni od krále asyrského; a jak unikneme my? Izajáš 20,1–6.

Otázka, kterou vznášejí obyvatelé ostrova, zní, jak uniknou před asyrským králem, jenž je v jedenácté kapitole Danielovy knihy také představen jako král severu.

Vejde také do krásné země a mnohé země budou poraženy; avšak z jeho ruky uniknou tito: Edóm, Moáb a přední z Amónovců. Daniel 11,41.

V tomto verši je označen nedělní zákon ve Spojených státech a v Danielově pasáži se nacházejí některé jemné významové odstíny, které stojí za zvážení. V Danielovi 11,40–43 následují po sobě tři verše, které všechny označují „země“. Ve verši 40 byly země představující bývalý Sovětský svaz v roce 1989 smeteny papežstvím a Spojenými státy. Moderní historikové tuto skutečnost potvrzují.

Potom ve verši čtyřicátém druhém nacházíme slovo „země“, které představuje všechny země planety Země, když král severu (papežství) dobývá Egypt, jenž představuje celý svět. To je jedna z nuancí. Druhá ze dvou nuancí, na něž v těchto třech verších poukazují, se týká slova „uniknou“ ve verši čtyřicátém prvním a potom znovu ve verši čtyřicátém druhém. Jde o dvě různá hebrejská slova, ačkoli obě jsou překládána jako „uniknout“. Hebrejské slovo přeložené ve verši čtyřicátém druhém jako „uniknout“ znamená nenalézt žádné vysvobození, neboť když „deset králů“, představujících Organizaci spojených národů, souhlasí s tím, aby svou celosvětovou vládu odevzdali pod kontrolu papežské šelmy, není úniku — není vysvobození.

A deset rohů, které jsi viděl, jest deset králů, kteří ještě neobdrželi království; ale dostávají moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Ti mají jednu mysl a odevzdají svou moc i sílu šelmě. Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, neboť on jest Pán pánů a Král králů; a ti, kteří jsou s ním, jsou povolání, vyvolení a věrní. I řekl mi: Vody, které jsi viděl, kde sedí ta nevěstka, jsou lidé a zástupy a národy a jazyky. A deset rohů, které jsi viděl na šelmě, ti budou nenávidět nevěstku a zpustoší ji a obnaží ji, a budou jíst její tělo a spálí ji ohněm. Neboť Bůh jim vložil do srdcí, aby vykonali jeho vůli a byli zajedno a odevzdali své království šelmě, dokud se nenaplní slova Boží. Zjevení 17,12–17.

Těchto „deset králů“ je v Božím slově zmiňováno opakovaně a také v příběhu o Eliášovi; Achab, král Izraele, byl hlavou deseti kmenů a byl ženat s Jezábel. Jezábel je papežství na konci světa, Eliáš jsou poslové poselství třetího anděla a Achab je hlavou svazku deseti králů. Achab představuje Spojené státy jako vůdce Organizace spojených národů během prorockých dějin nedělního zákona. Když je Egypt dobyt Asýrií, král severu v Danielovi 11,42 právě přinutil deset králů, aby souhlasili s odevzdáním svého království papežské moci.

„Jak se blížíme k poslední krizi, je životně důležité, aby mezi Pánovými nástroji panovala harmonie a jednota. Svět je plný bouře, války a sváru. Avšak pod jednou hlavou — papežskou mocí — se lidé sjednotí, aby se postavili proti Bohu v osobě Jeho svědků. Toto spojení je stvrzeno velkým odpadlíkem. Zatímco se snaží sjednotit své nástroje ve válčení proti pravdě, bude působit k tomu, aby její zastánce rozdělil a rozptýlil. Žárlivost, zlá podezření a utrhačné řeči jsou jím podněcovány, aby vyvolaly nesvornost a rozkol.“ Testimonies, svazek 7, 182.

Ve verši čtyřicátém prvním nacházíme slovo „uniknout“ a také ve verši čtyřicátém druhém nacházíme slovo „uniknout“, avšak jedná se o dvě různá hebrejská slova. Slovo přeložené ve verši čtyřicátém prvním jako „uniknout“ znamená uniknout jakoby díky kluzkosti. Toto je slovo přeložené jako „uniknout“ v šestém verši dvacáté kapitoly Izajáše. „V onen den“ se „obyvatel

tohoto ostrova“ ptá, jak může uniknout před Asyřanem, který „v onen den“ postupně dobývá svět, jak je znázorněno v Danielovi jedenáct a na několika dalších místech Písma.

V Danielovi 11,41, když papežství, anebo jak je Daniel představuje, král severu, či jak jej představuje Izajáš, Asyřan, dobývá „slavnou zemi“, představující Spojené státy, jsou označeny dvě skupiny.

Vtáhne také do nádherné země a mnohé země budou vyvráceny; avšak z jeho ruky uniknou tyto: Edóm, Moáb a přední z synů Amónových. Daniel 11,41.

Jedni jsou oněmi „mnohými“, kteří budou poraženi, a druhá skupina je představena jako „Edom, Moáb a přední ze synů Ammonových“. Při nedělním zákonu Zjevení osmnáct, verš čtyři, vyzývá ty, kdo jsou dosud v Babylóně, aby „vyšli“.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, můj lide, abyste nebyli účastni jejích hříchů a abyste nepřijali z jejích ran. Zjevení 18,4.

Edom, Moáb a přední z synů Ammonových jsou ti, kdo unikají pro svou vychytralost, jak doufají učinit národy ostrova v Izajáši dvacáté kapitole.

Ve verši čtyřicátém prvním je další významový odstín, na nějž poukazují, ten, že ve verších čtyřicet, čtyřicet jedna a čtyřicet dva nacházíme slovo „země“, avšak ve verši čtyřicátém prvním je to slovo doplněné, není v původních Danielových slovech a nepatří tam. Mnohé země byly svrženy při naplnění verše čtyřicátého při rozpadu Sovětského svazu a mnohé země jsou podmaňovány, když papežství převezme Organizaci spojených národů. Avšak při nedělním zákonu ve Spojených státech nejsou těmi „mnohými“, kteří jsou svrženi, mnohé země; mohou jimi být jediné adventisté sedmého dne.

„Jestliže vám bylo předloženo světlo pravdy, které zjevuje sobotu čtvrtého přikázání a ukazuje, že pro zachovávání neděle není v Božím slově žádný základ, a přesto se stále držíte falešné soboty a odmítáte světit sobotu, kterou Bůh nazývá ‚mým svatým dnem‘, přijímáte znamení šelmy. Kdy k tomu dochází? Když se podřizujete nařízení, které vám přikazuje zanechat v neděli práce a uctívat Boha, ačkoliv víte, že v Bibli není jediné slovo, které by ukazovalo, že neděle je něčím jiným než obyčejným pracovním dnem, souhlasíte s přijetím znamení šelmy a odmítáte Boží pečeť.“ Review and Herald, 13. července 1897.

Každý člen Církve adventistů sedmého dne přijal učení o sobotě, když se poprvé stal pokřtěným členem církve, a nese odpovědnost za „světlo pravdy“ týkající se soboty.

„Změna soboty je znamením neboli znakem autority římské církve. Ti, kteří, rozumějíce nárokům čtvrtého přikázání, se rozhodnou zachovávat falešnou sobotu namísto pravé, tím vzdávají poctu té moci, která ji jako jediná nařizuje. Znamením šelmy je papežská sobota, kterou svět přijal na místo dne ustanoveného Bohem.

„Nikdo dosud nepřijal znamení šelmy. Doba zkoušky ještě nenastala. V každé církvi jsou praví křesťané, nevyjímaje ani římskokatolické společenství. Nikdo není odsouzen, dokud neobdržel světlo a nepochopil závaznost čtvrtého přikázání. Když však vyjde nařízení vynucující

zachovávání padělaného sabatu a mocné volání třetího anděla bude varovat lidi před uctíváním šelmy a jejího obrazu, bude zřetelně vymezena hranice mezi falešným a pravým. Tehdy ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestupování, přijmou znamení šelmy.“

„Rychlými kroky se blížíme k tomuto období. Až se protestantské církve spojí se světskou mocí, aby podporovaly falešné náboženství, proti němuž jejich předkové snášeli nejkrutější pronásledování, tehdy bude papežská sobota vynucována spojenou autoritou církve a státu. Nastane národní odpadnutí, které skončí jediné národní zkázou.“ Manuscript 51, 1899.

Při nedělním zákoně budou za světlo třetího anděla činění odpovědnými jediné adventisté sedmého dne, neboť teprve tehdy bude těm, kdo stojí mimo adventismus, předložena zkouška třetího anděla. Těmi „mnohými“, kteří budou při nedělním zákoně poraženi, jsou laodicejští adventisté, neboť „soud začíná od domu Božího“.

Tak budou poslední prvními a první posledními; neboť mnozí jsou povoláni, ale málokterí vyvoleni. Matouš 20,16.

Izajáš je „znaméním a zázrakem“ pro Egypt a Etiopii ohledně postupného dobývání světa papežstvím. Egypt představuje Organizaci spojených národů; Etiopie představuje Spojené státy a Asýrie představuje papežství. V rámci této prorocké historie začíná Izajáš předkládat řadu proroctví o záhubě. Dvacátá druhá kapitola pojednává o laodicejských, kteří jsou svrženi při nedělním zákonu, a o filadelfských, kteří vyvolávají „Edóma, Moába a přední ze synů Ammonových“ z Babylóna.

Laodikejský adventismus postrádá nezbytný charakter ke spáse a při nedělním zákoně je vyvržen z úst Páně. Tuto skutečnost uvádím pouze proto, abych zdůraznil následující bod. Izajáš dvacet dva představuje další důvod, proč je Laodicea ztracena, neboť proroctví o záhubě je namířeno proti údolí „vidění“. Existují dvě hlavní hebrejská slova, která se překládají jako „vidění“. Jedno označuje prorockou posloupnost událostí a druhé označuje vidění Krista. Jedno je vně církve a druhé je uvnitř církve. Slovo v kapitole dvacet dva je výraz pro vidění představující prorocké události a je to totéž slovo, které je v knize Přísloví přeloženo jako „vidění“.

Kde není žádného vidění, lid hyne; ale kdo zachovává zákon, blaze jemu. Přísloví 29,18.

„Břemeno údolí vidění“ je proroctví, které označuje dvě skupiny ctitelů v Boží církvi na konci světa. Jedna skupina, představovaná Šebnou, je Laodicea, a druhá skupina je Filadelfie, představovaná Eljakímem, synem Chilkijášovým. Rozlišení mezi těmito dvěma skupinami v této kapitole je ovšem totožné s rozlišením v podobenství o deseti pannách. Jedna skupina má o půlnoci olej a druhá skupina jej nemá. „Olej“ jako symbol představuje různé pravdy podle souvislosti, v níž se vyskytuje, avšak v Izajáši dvacet dva je „olej“ deseti panen představován slovem „vidění“. Jedna skupina má „olej“, druhá jej nemá.

„Pomazání, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, které bylo kdysi dáno satanovi jako zastírajícímu cherubovi. Skrze svaté bytosti obklopující jeho trůn udržuje Pán stále spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, již Bůh neustále zásobuje lampy věřících, aby neblikaly a nevyhasly. Kdyby se tento svatý olej nevyléval z nebe v poselstvích

Božího Ducha, měly by mocnosti zla nad lidmi úplnou vládu.“

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tím odmítáme zlatý olej, který by vyléval do našich duší, aby byl sdělován těm, kdo jsou ve tmě. Až zazní volání: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo ve svých srdcích neuchovávali Kristovu milost, shledají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc tento olej získat a jejich životy ztroskotají. Jestliže však prosíme o Ducha svatého Božího, jestliže úpěnlivě voláme, jako volal Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ láska Boží bude vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude zlatý olej sdělován. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

Duchové proroků jsou ve vzájemném souladu a Zachariášovi dva pomazaní jsou také dvěma svědky ze Zjevení jedenácté kapitoly.

„O těch dvou svědcích prorok dále prohlašuje: ‚To jsou ty dvě olivy a dva svícny, stojící před Bohem země.‘ ‚Slovo tvé,‘ řekl žalmista, ‚jest lampou nohám mým a světlem stezce mé.‘ Zjevení 11,4; Žalm 119,105. Ti dva svědkové představují Písma Starého a Nového zákona. Obojí jsou významným svědectvím o původu a věčnosti Božího zákona. Obojí jsou také svědky o plánu spasení. Předobrazy, oběti a proroctví Starého zákona ukazují vpřed k Spasiteli, který měl přijít. Evangelia a epištoly Nového zákona hovoří o Spasiteli, který přišel přesně tím způsobem, jak byl předpověděn předobrazem a proroctvím.“ Velké drama věků, 267.

Zachariášovi dva pomazaní představují proces sdělování, který je znázorněn v první kapitole Zjevení. „Olej“, jímž je prorocké „vidění“ historických událostí, je zprostředkováván prostřednictvím Starého a Nového zákona. Ve Zjevení 11 jsou tito dva svědkové podle kontextu ztotožněni s Mojžíšem a Eliášem. Mojžíš a Eliáš jsou symbolem sami o sobě.

Jsou-li znázorněni společně, jako na hoře Proměnění nebo ve Zjevení jedenácté kapitole, jsou symboly dvou odlišných pravd. Na hoře představují mučedníky během krize nedělního zákona a sto čtyřicet čtyři tisíc, zatímco ve Zjevení jedenáct představují Starý a Nový zákon. Pro adventismus však představují ještě více. Dva svědkové pro Židy byli „zákon a proroci“, představující Starý zákon, a dva svědkové pro křesťany byli Starý a Nový zákon, avšak pro adventismus jsou dvěma svědky slovo Boží a svědectví Ježíšovo. Proto byl Jan na Patmu.

Já Jan, váš bratr a spoluúčastník soužení i království a trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Zjevení 1,9.

V Izajáši dvacet dva jsou znázorněni dva svědkové, Mojžíš a Eliáš, ačkoli to lze rozpoznat pouze tehdy, jestliže na tuto kapitolu uplatníte princip Alfa a Omega. Zvažte, kde Ježíš začal svým učedníkům na cestě do Emauz vykládat „vidění“ prorockých událostí.

„Počínaje Mojžíšem, samotnou alfou biblických dějin, Kristus vykládal ve všech Písmech to, co se týkalo Jeho samého.“ Touha věků, 796.

Eliáš je prorok, který se objevuje před velikým a hrozným dnem Hospodinovým, se zvěstí založenou na principu Alfa a Omega, obracející srdce otců (alfa) k dětem (omega). Mojžíš a Eliáš představují alfu a omegu biblického proroctví. Můžete-li to slyšet, Mojžíš byl William Miller. Jak Mojžíš, tak Miller zemřeli a oba byli skrze inspiraci označeni za spasené. Mojžíš je ovšem vzkříšen bezprostředně po své smrti, ale andělé čekají kolem Millerova hrobu až do jeho vzkříšení. Eliáš představuje posledního posla před příchodem velikého a hrozného dne Hospodinova.

„Židé se snažili zastavit hlásání poselství, které bylo předpověděno ve Slově Božím; avšak proroctví se musí naplnit. Pán praví: ‚Hle, pošlu vám proroka Eliáše, dříve než přijde veliký a hrozný den Hospodinův‘ (Malachiáš 4,5). Někdo má přijít v duchu a moci Eliášově, a až se objeví, lidé mohou říkat: ‚Jsi příliš horlivý, nevykládáš Písmo správným způsobem. Dovol mi, abych ti pověděl, jak máš své poselství kázat.‘“

„Mnozí nedovedou rozlišit mezi dílem Božím a dílem člověka. Řeknu pravdu tak, jak mi ji Bůh dává, a nyní pravím: budete-li i nadále hledat chyby a pěstovat ducha svárливosti, nikdy nepoznáte pravdu. Ježíš řekl svým učedníkům: ‚Ještě mnoho mám vám co mluvit, ale nyní nemůžete snést‘ (Jan 16,12). Nebyli ve stavu, aby dokázali ocenit posvátné a věčné věci; ale Ježíš zaslíbil, že pošle Utěšitele, který je naučí všemu a připomene jim všechno, co jim řekl. Bratři, nesmíme skládat svou závislost v člověka. ‚Přestaňte doufat v člověka, jehož dech jest v chřipí jeho; nebo zač má býti počítán?‘ (Izajáš 2,22). Své bezmocné duše musíte zavěsit na Ježíše. Není pro nás vhodné pít z pramene v údolí, když na hoře je pramen. Opušťme nižší toky; přistupme k vyšším zřídům. Je-li nějaký bod pravdy, jemuž nerozumíte a v němž se neshodujete, zkoumejte, porovnávejte Písmo s Písmem, spusťte šachtu pravdy hluboko do dolu Božího slova. Musíte položit sebe i své názory na Boží oltář, odložit své předpojaté představy a dovolit Duchu nebes, aby vás vedl do veškeré pravdy.“ Selected Messages, kniha 1, 412.

V Izajáši dvacet dva představují Šebna a Eljakím moudré a pošetilé uvnitř adventismu na konci světa, když král severu táhne proti Jeruzalému. Eljakím, syn Chilkijášův, měl „vidění“, Šebna nikoli.

Kde není vidění, lid se kazí; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Prorocké poselství, totiž „vidění“ tohoto verše, se týká dvou věcí. Chápete nárůst prorockého světla a žijete; a pokud ne — umíráte. Nerozumíte-li, pak nemůžete být připraveni zachovávat sobotu při zkoušce nedělního zákona. Bude „příliš pozdě“. Když jsou laodicejští adventisté při nedělním zákonu poraženi, odmítají zákon, protože odmítli „vidění pravdy“. Nemají olej, nerozumějí nárůstu poznání, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti.

Protože pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a ničeho nepotřebuji — a nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý. Zjevení 3,17.

Izajášovým znamením bylo, že po tři roky chodil nahý a bosý. Učinil tak, aby varoval ty, kdo se jeho prorockým poselstvím dají varovat, že jestliže neporozumíte vidění prorockých událostí, dospějete k nedělnímu zákonu a stanete se zajatci, kteří budou odváděni v ubohém, bídném, chudém, slepém a nahém stavu. Izajáš byl znamením a podivením pro dějiny Izajášovy doby, avšak ještě více pro konec světa.

To všechno se jim přihodilo jako příklady a bylo to zapsáno k napomenutí nás, na které přišlo dokonání věků. 1. Korintským 10,11.

V prvních pěti verších dvacáté druhé kapitoly je Jeruzalém, město Davidovo, označen jako „bouřlivé“, „radostné město“, které je plné „vřavy“. V této kapitole je užit klasický biblický výrok, který používají i světáci, aby představoval ono „radostné“ „bouřlivé“ město plné „vřavy“, když ti ve třináctém verši radostně říkají: „jezme a pijme, neboť zítra zemřeme.“ A přece, ačkoli jsou veselí, jejich muži jsou pobiti, avšak ne mečem ani v boji, a proto Izajáš klade otázku: „Co je ti?“

Ať je sužuje cokoli, přimělo je to vystoupit na střechy. Střechy jsou symbolem uctívání slunce, měsíce a hvězd; jsou symbolem spiritismu. Adventismus se v dané pasáži nachází pod duchovním klamem.

A ty, kteří se klanějí nebeskému zástupu na střechách; a ty, kteří se klanějí a přísahají při Hospodinu, a přitom přísahají při Malkamovi; a ty, kteří se odvrátili od Hospodina; a ty, kteří Hospodina nehledali ani se po něm neptali.

Ztiš se v přítomnosti Panovníka Hospodina, neboť den Hospodinův je blízko; neboť Hospodin připravil oběť, posvětil své pozvané. I stane se v den Hospodinovy oběti, že potrestám knížata a královské syny i všechny, kdo se odívají v cizokrajný šat. V ten den také potrestám všechny, kdo přeskakují práh a naplňují domy svých pánů násilím a lstí. Sofonjáš 1,5–9.

V krizi nedělního zákona se adventismus, představovaný jako Jeruzalém, nachází „v údolí vidění“. Ti, kdo odmítají prorocké poselství, představované „olejem“ nebo „viděním“, praktikují spiritualismus, o němž hovoří Pavel v Druhém listu Tesalonickém. Tam také nacházíme ty (Šebna), kteří nepřijali lásku k pravdě.

A proto na ně Bůh sešle mocné blouznění, aby uvěřili lži; aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti. 2. Tesalonickým 2,11.12.

Ovšem, slovo „pravda“, které Pavel používá, je řecké slovo odvozené od hebrejského slova „pravda“, jež vzniká spojením tří hebrejských písmen představujících Alfu a Omegu. Odmítnutí „pravdy“, znázorněné jako princip Alfy a Omegy, přivádí na Laodikejské mocné bludy a tím bludem je spiritualismus.

„Praví prorok Izajáš: ‚Řeknou-li vám: Dotazujte se duchů zemřelých a věstců, kteří šeptají a mumlají — nemá se lid dotazovat svého Boha? Má se živých ptát mrtvých? K zákonu a svědectví! Jestliže nemluví podle tohoto slova, není v nich žádné světlo.‘ Izajáš 8,19.20. Kdyby lidé byli ochotni přijmout pravdu tak jasně vyjádřenou v Písmu o přirozenosti člověka a o stavu mrtvých, spatřili by v tvrzeních a projevech spiritismu působení satana s mocí a znamením i lživými zázraky. Avšak spíše než aby se vzdali svobody tak příjemné tělesnému srdci a zřekli se hříchů, které milují, mnozí zavírají oči před světlem a jdou přímo dál bez ohledu na výstrahy, zatímco satan kolem nich splétá své osidla a oni se stávají jeho kořistí. ‚Protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni,‘ proto jim ‚Bůh pošle mocné působení bludu, aby uvěřili lži.‘ 2. Tesalonickým 2,10.11.“ Velké drama věků, 559.

V Izajášovi dvacáté druhé kapitole jsou muži jásajícího města pobiti, avšak nikoli v boji ani mečem; jsou společně svázáni a pobiti s vůdci, kteří uprchli.

„Jestliže církev půjde cestou podobnou cestě světa, bude sdílet týž úděl. Ba spíše, protože přijala větší světlo, bude její trest větší než trest nekajících se.

„My jako lid vyznáváme, že máme pravdu dříve než kterýkoli jiný lid na zemi. Pak by náš život a charakter měly být v souladu s takovou vírou. Den je již bezprostředně před námi, kdy spravedliví budou svázáni jako vzácné obilí do snopů pro nebeskou sýpku, zatímco bezbožní budou jako koukol shromážděni pro ohně posledního velikého dne. Avšak pšenice i koukol rostou spolu až do žně.“ Testimonies, svazek 5, 100.

Vůdcovství v Izajášovi dvacet dva bylo svázáno „lučištníky“. Šebna je označen za správce domu a jeho postavení bude dáno Eljakimovi, synu Chilkijášovu. V Izajášovi dvacet dva prorocké poselství, představované „viděním“ prorockých událostí, přivedlo v Jeruzalémě v době, kdy se blíží král severu, ke vzniku dvou tříd ctitelů. Jedna třída je svazována pro nebeskou stodolu a druhá pro ohně posledních dnů. To, co svázalo bezbožné, jsou „lučištníci“, což je jeden z mnoha symbolů islámu v Božím slově.

A zbytek počtu lučištníků, udatných mužů synů Kédarových, bude zmenšen; neboť Hospodin, Bůh Izraele, to promluvil. Izajáš 21,17.

A toto jsou jména synů Izmaelových, podle jejich jmen, podle jejich pokolení: prvorozený Izmaelův Nebajot; a Kédar, a Adbeel, a Mibsam, a Mišma, a Dúma, a Massa, Hadar a Téman, Jetur, Náfiš a Kedma. To jsou synové Izmaelovi a toto jsou jejich jména, podle jejich osad a podle jejich hrazených sídel; dvanáct knížat podle jejich národů. Genesis 25:13–16.

Vedení adventismu bylo spoutáno lučištníky, když odmítlo poselství, že islám zaútočil na Spojené státy 11. září 2001 jako naplnění biblického proroctví. Útok z 11. září byl potvrzením poselství, které bylo odpečetěno v roce 1840 při zhroucení Sovětského svazu. Útok islámu z 11. září byl paralelou k 11. srpnu 1840, kdy proroctví o tom, že islám bude zadržen, dodalo sílu poselství prvního anděla tím, že potvrdilo Millerovo základní prorocké pravidlo, totiž že jeden den představuje jeden rok. Dne 11. srpna 1840 došlo k naplnění předpověděné události, která byla založena na principu den za rok. Když se to naplnilo, poselství prvního anděla bylo neseno ke každé misijní stanici na světě.

11. září potvrdilo základní pravidlo „vidění“, jež bylo adventismu dáno, aby je hlásal. Tímto pravidlem je, že se dějiny opakují. Když byla dne 11. srpna 1840 potvrzena zásada den za rok, sestoupil mocný anděl ze Zjevení 10 a označil zmocnění Millerova poselství o hodině soudu, čímž předobrazuje okamžik, kdy dne 11. září sestoupil anděl ze Zjevení 18.

„Jak vzniklo tvrzení, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na tam vyrůstající veliké budovy, patro za patrem: „Jak strašné výjevy nastanou, až Pán povstane, aby hrozně otrásl zemi! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.“ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přijde na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co má přijít na New York; vím jen,

že jednoho dne tam budou ty velké budovy svrženy k zemi obracením a převrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž hrůznost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

O islámu je ovšem možné říci mnohem více, avšak Šebna představuje ty, kteří odmítají „vidění“ prorockých dějin, jež je založeno na opakování dějin, provázeném základní pravdou opakování dějin — že počátek nějaké věci znázorňuje její konec. Zadržení islámu dne 11. srpna 1840 přivedlo dolů anděla ze Zjevení 10 a uvolnění islámu 11. září přivedlo dolů anděla ze Zjevení 18.

I řekl jsem: Slyšte, prosím, hlavy Jákobovy a knížata domu Izraelského: Což není vaší povinností znát soud? Vy, kteří nenávidíte dobré a milujete zlé; kteří z nich strháváte kůži a maso s jejich kostí; kteří také pojídáte maso mého lidu a stahujete z nich kůži, lámáte jejich kosti a sekáte je na kusy jako do hrnce a jako maso do kotle. Tehdy budou volat k Hospodinu, ale on je nevyslyší; v onen čas před nimi skryje svou tvář, protože si ve svých skutcích počínali zle. Tak praví Hospodin o prorocích, kteří svádějí můj lid, kteří koušou svými zuby a volají: Pokoj; ale proti tomu, kdo nevloží nic do jejich úst, chystají válku. Proto na vás přijde noc, takže nebudete mít vidění; a přijde na vás tma, takže nebudete věštít; nad proroky zapadne slunce a den se nad nimi zatmí. Tehdy se vidoucí zahanbí a věštcí budou zmateni; ano, všichni si zakryjí rty, neboť od Boha nebude odpovědi. Já však jsem naplněn mocí skrze ducha Hospodinova, soudem i silou, abych Jákobovi oznámil jeho přestoupení a Izraeli jeho hřích. Slyšte toto, prosím, hlavy domu Jákobova a knížata domu Izraelského, vy, kteří si ošklíváte soud a převracíte všechnu spravedlnost. Sijón budujete krví a Jeruzalém nepravostí. Jeho hlavy soudí za odměnu, jeho kněží učí za mzdu a jeho proroci věští za peníze; a přece se opírají o Hospodina a říkají: Což není Hospodin uprostřed nás? Nepřijde na nás nic zlého. Micheáš 3:1–11.

A zástup všech národů, které bojují proti Arielu [Jeruzalému], ano všech, které bojují proti němu i proti jeho opevnění a sužují jej, bude jako sen, jako noční vidění. Bude to jako když hladový člověk sní, a hle, jí; ale probudí se, a jeho duše je prázdná; anebo jako když žíznlivý člověk sní, a hle, pije; ale probudí se, a hle, je zemdlený a jeho duše dychtí: tak bude zástup všech národů, které bojují proti hoře Sión. Zarazte se a žasněte; volejte a křičte: jsou opilí, ale ne vínem; vrávorají, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají učenému se slovy: Přečti to, prosím; a on říká: Nemohu, neboť je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo není učený, se slovy: Přečti to, prosím; a on říká: Nejsem učený. Proto Hospodin řekl: Protože se tento lid ke mně přibližuje svými ústy a svými rty mě ctí, ale své srdce ode mne vzdálil a jejich bázeň přede mnou je naučeným lidským příkazem, proto, hle, budu dále činit s tímto lidem podivuhodné dílo, ano podivuhodné dílo a div; neboť moudrost jejich moudrých zahyne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Běda těm, kdo se snaží hluboko skrýt svou radu před Hospodinem, jejichž skutky jsou ve tmě a kteří říkají: Kdo nás vidí? a kdo o nás ví? Vpravdě, vaše převrácení věcí bude pokládáno za hlínu hrnčířovu: neboť řekne snad dílo o tom, kdo je učinil: Neučinil mě? anebo řekne snad utvářená věc o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum? Izajáš 29,7–16.

Údolí vidění je podle Izajáše „den soužení, pošlapání a zmatku od Panovníka, Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření hradeb a volání k horám.“ Proto Izajáš hořce pláče, právě tak jako i Ježíš.

Ježíšovy slzy nebyly prolévány v očekávání jeho vlastního utrpení. Přímo před ním ležel Getsemane, kde jej měla brzy zastřít hrůza veliké temnoty. V dohledu byla i Ovčí brána, kterou po staletí procházela zvířata určená k obětním darům. Tato brána se měla brzy otevřít i pro něho, veliký Předobraz, k jehož oběti za hříchy světa směřovaly všechny tyto oběti. Nablízku byla i Kalvárie, dějiště jeho nastávajícího smrtelného zápasu. Avšak Vykupitel neplakal a nevzdychal v úzkosti ducha kvůli těmto připomínkám své kruté smrti. Jeho zármutek nebyl sobecký. Myšlenka na jeho vlastní smrtelný zápas nezastrašila onu vznešenou, sebeobětující duši. Byl to pohled na Jeruzalém, který probodl Ježíšovo srdce — Jeruzalém, jenž zavrhl Syna Božího a pohrdl jeho láskou, jenž se odmítl dát přesvědčit jeho mocnými zázraky a chystal se jej usmrtit. Viděl, čím je ve své vině za zavržení svého Vykupitele, a čím se mohl stát, kdyby přijal toho, kdo jediný mohl uzdravit jeho ránu. Přišel, aby jej zachránil; jak by se ho mohl vzdát?

„Izrael býval národem obdařeným zvláštní přízní; Bůh učinil jejich chrám svým příbytkem; byl „krásný svým položením, radostí celé země“. Žalm 48,2. Byl tam záznam více než tisíce let Kristovy ochranné péče a něžné lásky, jakou otec chová ke svému jedinému dítěti. V tom chrámu proroci pronášeli svá slavnostní napomenutí. Tam se pohupovaly planoucí kadidelnice, zatímco kadidlo, smíšené s modlitbami bohoslužebníků, stoupalo k Bohu. Tam tekla krev zvířat, předobraz Kristovy krve. Tam Jehova zjevoval svou slávu nad slitovnicí. Tam konali kněží svou službu a okázalost symbolů a obřadů trvala po věky. Tomu všemu však musel být učiněn konec.

„Ježíš pozvedl ruku, — která tak často žehnala nemocným a trpícím, — a mávaje jí směrem k odsouzenému městu v přerývaných výrocích zármutku zvolal: ‚Kdybys byla poznala, i ty, aspoň v tento svůj den, to, co náleží k tvému pokoji! —‘ Zde se Spasitel odmlčel a ponechal nevysloveno, jaký mohl být stav Jeruzaléma, kdyby byl přijal pomoc, kterou mu Bůh toužil dát, — dar svého milovaného Syna. Kdyby byl Jeruzalém poznal to, co bylo jeho výsadou poznat, a dbal světla, které mu Nebe poslalo, mohl by byl vystoupit v pýše blahobytu jako královna království, svobodný v síle moci, dané mu Bohem. U jeho bran by nestáli žádní ozbrojení vojáci, z jeho hradeb by nevlály žádné římské praporce. Před Synem Božím vyvstal slavný úděl, který mohl Jeruzalém požehnát, kdyby byl přijal svého Vykupitele. Viděl, že skrze Něho mohl být uzdraven ze své těžké choroby, osvobozen z poroby a upevněn jako mocná metropole země. Z jeho hradeb by byla vyšla holubice pokoje ke všem národům. Byl by býval slavnou korunou světa.“

„Jasný obraz toho, čím Jeruzalém mohl být, se však Spasiteli vytrácí z očí. Uvědomuje si, čím nyní je pod římským jhem, nesoucí Boží nevělu a odsouzený k Jeho odplatnému soudu. Navazuje na přervanou nit svého nářku: ‚Ale nyní je to skryto před tvýma očima. Neboť přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé kolem tebe navrší val, obklíčí tě a sevrou tě ze všech stran, srovnají tě se zemí i tvé děti v tobě; a nenechají v tobě kámen na kameni, protože jsi nepoznal čas svého navštívení.‘“

„Kristus přišel, aby zachránil Jeruzalém i jeho děti; avšak farizejská pýcha, pokrytectví, žárlivost a zloba mu zabránily uskutečnit jeho záměr. Ježíš věděl o strašlivé odplatě, která měla postihnout toto odsouzené město. Viděl Jeruzalém obklíčený vojsky, obležené obyvatele vehnané k hladovění a smrti, matky živící se mrtvými těly vlastních dětí a rodiče i děti, jak si navzájem vyrvávají poslední sousto potravy, zatímco přirozená náklonnost byla ničena šířavými mukami hladu. Viděl, že zatvrzelost Židů, jak se projevila v jejich odmítnutí jeho spasení, je povede také k tomu, že se odmítnou podrobit útočícím vojskům. Spatřoval Golgotu, na níž měl být vyzdvižen, posetou kříži hustě jako lesními stromy. Viděl ubohé obyvatele trpící mučením na skřipci i ukřižováním, nádherné paláce zničené, chrám v troskách, a z jeho mohutných zdí nezůstal kámen na kameni, zatímco město bylo rozoráno jako pole. Není divu, že Spasitel v mukách nad pohledem na tu hroznou scénu plakal.“

„Jeruzalém byl dítětem Jeho péče, a jako něžný otec truchlí nad bloudícím synem, tak Ježíš plakal nad milovaným městem. Jak bych tě mohl vydat? Jak bych se mohl dívat, jak jsi vydáno zkáze? Musím tě nechat, abys doplnilo míru své nepravosti? Jediná duše má takovou cenu, že ve srovnání s ní světy upadají v bezvýznamnost; zde však měl být ztracen celý národ. Když by rychle klesající slunce na západě zmizelo z nebes, den milosti Jeruzaléma by skončil. Zatímco se průvod zastavil na svahu Olivové hory, nebylo ještě pro Jeruzalém pozdě činit pokání. Anděl milosrdenství tehdy skládal svá křídla, aby sestoupil ze zlatého trůnu a ustoupil spravedlnosti a rychle přicházejícímu soudu. Kristovo veliké srdce lásky však stále prosilo za Jeruzalém, který pohrdl Jeho milosrdenstvím, opovrhl Jeho výstrahami a chystal se zbocit své ruce Jeho krví. Kdyby se Jeruzalém jen kálo, nebylo ještě příliš pozdě. Zatímco poslední paprsky zapadajícího slunce ještě ulpívaly na chrámu, věži a věžičce, nevedl by jej nějaký dobrý anděl k Spasitelově lásce a neodvrátil by jeho zkázu? Krásné a nesvaté město, které kamenovalo proroky, které zavrhl Syna Božího, které se svou nekajícností samo spoutávalo pouty otroctví — jeho den milosrdenství byl již téměř u konce!“ Touha věků, 576–578.

Jak Izajáš ve dvacáté druhé kapitole popisuje boj proti Jeruzalému, ti, kdo útočí, „se seřadili u brány“. Élam a Kír stojí u brány se zbraněmi připravenými a pak odhalují příkrytí Jeruzaléma. U Izajáše je oním „příkrytím“, které nepřátelé u brány odhalují, stín Egypta.

Běda vzpurným synům, praví Hospodin, kteří konají poradu, ale ne ode mne, a uzavírají smlouvu, ale ne z mého ducha, aby hřích vršili na hřích; kteří se chystají sejít do Egypta, a neptali se mých úst, aby se posílili silou faraónovou a důvěřovali ve stínu Egypta! Izajáš 30,1.2.

Jeruzalémští nepřátelé rozpoznávají, že ti, které představuje Šebna, vložili svou důvěru v Egypt v domněnku, že je Egypt ochrání, kdežto ti, které představuje Eljakím, syn Chilkijášův, nedůvěřují „stínu Egypta“, nýbrž jsou příkryti příkrytím Ducha Božího a důvěřují „stínu Nejvyššího“.

Kdo přebývá v skrýši Nejvyššího, odpočívát bude ve stínu Všemohoucího. Řeknu o Hospodinu: On je mé útočiště a má pevnost, můj Bůh; v něho budu doufat. Žalmy 91,1.2.

V krizi nedělního zákona moudré panny, představované Eljakímem, synem Chilkijášovým, důvěřují ve stín Nejvyššího, zatímco pošetilé panny, představované Šebnou, důvěřují ve stín Egypta. Slovo přeložené jako „odhaleno“ znamená svléci a odvést do zajetí. Nepřátelé v bráně

rozpoznávají, že ochrana Jeruzaléma byla odňata, a Šebna a jeho druhové se pak začínají snažit zachránit sami sebe, neboť vidí „průlomy města Davidova“ a vidí, že je mnoho průlomů, které nepříteli umožní vstoupit. V panice, jak je to znázorněno v podobenství o deseti pannách, pošetilé začínají hledat ochranu, ale žádnou nemají.

Šebna hledí k „lesní zbrojnici“, aby jej zachránila, ale je příliš pozdě. Počítá domy v Jeruzalémě a začíná je bořit, aby opevnila hradbu, ale je příliš pozdě. Shromažďují vodu z dolního rybníka a snaží se ji spojit s vodou starého rybníka, ale je příliš pozdě. Voda jakožto prvořadý symbol Ducha svatého ukazuje, že zoufale hledají olej, ale je příliš pozdě. Ve všem svém úsilí zapomněli na Stvořitele rybníků i na to, že tyto „rybníky“ pravdy učinil již dávno. Zapomněli, že to byla Skála věků, která v dávných časech poskytla toto poselství. Rozhodli se nechodit po starých stezkách, znázorněných základy, které byly položeny skrze dílo Williama Millera.

„Nepřítel se snaží odvést mysl našich bratří a sester od díla přípravy lidu, který ob stojí v těchto posledních dnech. Jeho sofismata jsou zaměřena k tomu, aby odvrátila mysl od nebezpečí a povinností této doby. Pokládají za nic světlo, které Kristus přišel z nebe dát Janovi pro svůj lid. Učí, že výjevy, jež jsou bezprostředně před námi, nejsou natolik důležité, aby jim byla věnována zvláštní pozornost. Zneplatňují pravdu nebeského původu a olupují Boží lid o jeho minulou zkušenost, dávajíce mu místo ní falešnou vědu.“

„Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a hleďte a ptejte se na dávné stezky, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní.“ Jeremjáš 6,16.

„Ať se nikdo nepokouší strhnout základy naší víry — základy, které byly položeny na počátku našeho díla modlitebním studiem Slova a zjevením. Na těchto základech stavíme již posledních padesát let. Lidé se mohou domnívat, že našli novou cestu a že mohou položit pevnější základ než ten, který byl položen. To je však veliký klam. Jiný základ nemůže nikdo položit než ten, který již byl položen.“

„V minulosti se mnozí pustili do budování nové víry, do ustanovování nových zásad. Jak dlouho však jejich stavba obstála? Brzy padla, neboť nebyla založena na Skále.“

„Nemuseli první učedníci čelit výrokům lidí? Nemuseli naslouchat falešným teoriím a potom, když učinili vše, obstat pevně a říkat: ‚Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který je již položen‘? 1. Korintským 3,11.“

„Proto máme pevně zachovat počátek své jistoty až do konce. Bůh a Kristus poslali tomuto lidu slova moci, která jej bod po bodu vyváděla ze světa do jasného světla přítomné pravdy. Ser ty dotčenými svatým ohněm Boží služebníci zvěstovali poselství. Božský výrok zpečetil pravost hlásané pravdy.“ Testimonies, svazek 8, 296, 297.

„Den“, v němž se toto vše odehrává, je oním biblickým „dnem“, který Izajáš označuje jako den, kdy Pan, Hospodin zástupů, vyzval „k pláči a k nářku, k oholení hlavy a k přepásání žíněným rouchem“.

I promluvil Hospodin k Mojžíšovi takto: Také desátého dne tohoto sedmého měsíce bude den smíření; bude vám svatým shromážděním a budete pokořovat své duše a přinesete Hospodinu

ohnivou obětí. V tenže den nebudete konat žádnou práci, neboť je to den smíření, aby za vás bylo vykonáno smíření před Hospodinem, vašim Bohem. Neboť každá duše, která by v tenže den nebyla pokořena, bude vyhlazena ze svého lidu. A každou duši, která by v tenže den konala nějakou práci, tu duši vyhladím z jejího lidu. Nebudete konat žádnou práci; to bude věčné ustanovení po všechna vaše pokolení ve všech vašich příbytcích. Bude vám dnem odpočinku, sabatem, a budete pokořovat své duše; devátého dne měsíce večer, od večera do večera, budete zachovávat svůj sabat. Leviticus 23,26–32.

Dnem, který je předobrazem Šebnou a Eljákimem, synem Chilkijášovým, je antitypický Den smíření, jenž zahrnuje dějiny od roku 1844 až do chvíle, kdy povstane Michael. V tomto časovém období byl adventismus povolán, aby „trápil“ své duše, anebo, jak to vyjadřuje Izajáš, byl povolán „k pláči a k nářkání, k oholení hlavy a k přepásání žíníci“.

„V roce 1844 vstoupil náš veliký Velekněz do nejsvětějšího oddělení nebeské svatyně, aby zahájil dílo vyšetřujícího soudu. Případy spravedlivých mrtvých byly předkládány k přezkoumání před Boha. Až bude toto dílo dokončeno, bude soud vyhlášen nad živými. Jak drahocenné, jak důležité jsou tyto vážné okamžiky! Každý z nás má svůj případ projednáván u nebeského soudu. Každý z nás má být souzen podle skutků vykonaných v těle. V předobrazné službě, když velekněz konal dílo smíření v nejsvětějším oddělení pozemské svatyně, bylo od lidu vyžadováno, aby pokořil své duše před Bohem a vyznal své hříchy, aby za ně bylo vykonáno smíření a aby byly vymazány. Bude se od nás v tomto předobrazném dni smíření vyžadovat něco menšího, když Kristus ve svatyni nahoře přimlouvá se za svůj lid a nad každým případem má být vyneseno konečný, neodvolatelný rozsudek?“

„Jaký je náš stav v této hrozné a slavnostní době? Ach, jaká pýcha převládá v církvi, jaké pokrytectví, jaký klam, jaká láska k oděvu, lehkomyšlnosti a zábavě, jaká touha po prvenství! Všechny tyto hříchy zatemnily mysl, takže věčné věci nebyly rozeznány. Což nemáme zkoumat Písma, abychom poznali, kde se nacházíme v dějinách tohoto světa? Což nemáme porozumět dílu, které je pro nás v této době vykonáváno, a postavení, které bychom my jako hříšníci měli zaujímat, zatímco toto dílo smíření pokračuje? Máme-li nějaký ohled na spásu svých duší, musíme učinit rozhodnou změnu. Musíme hledat Pána s opravdovým pokáním; musíme v hluboké zkroušenosti duše vyznat své hříchy, aby mohly být vymazány.“ Selected Messages, kniha 1, 124, 125.

A v onen den povolal Panovník, Hospodin zástupů, k pláči a k nářku, k oholení hlavy a k přepásání žíněným rouchem. A hle, radost a veselí, zabíjení volů a porážení ovcí, jedení masa a pití vína: Jezme a pijme, neboť zítra zemřeme. Izajáš 22,12.13

Pán povolal Šebnu, aby pokořil svou duši, avšak on si zvolil jíst, pít a dále hodovat. Pán mu „zjevil“ do jeho „uší“, že Šebnův hřích nebude usmířen. Slovo přeložené jako „usmířen“ je to slovo, které je v Leviticu použito pro „smíření“. Tento hřích laodicejského adventismu nebude odčiněn smířením. Nyní Izajáš začíná pojednávat o vztahu Šebny (laodicejských adventistů) k Eljákimovi, synu Chilkijášovu (filadelfských adventistů).

Šebna je „správce pokladu“, stejně jako byl Jidáš. A Tóbijáš za dnů Nehemjášových bydlel v Boží svatyni v komoře (pokladnici), kde měly být uchovávány oběti. Když Nehemjáš očistil chrám,

vyhodil Tóbijáše i jeho věci. Také Šebna má být vyvržen. Oba znázorňují vyvržení laodicejského adventismu při nedělním zákonu.

„Pro krutost a věrolomnost Ammonitů a Moábců vůči Izraeli Bůh skrze Mojžíše prohlásil, že mají být navždy vyloučeni ze shromáždění Jeho lidu. Viz Deuteronomium 23,3–6. Vzepřev se tomuto slovu velekněz odstranil obětní dary uložené v komoře Božího domu, aby uvolnil místo tomuto představiteli zavrženého národa. Větší pohrdání Bohem nemohlo být projeveno než tím, že byla taková přízeň udělena tomuto nepříteli Boha a Jeho pravdy.“

„Po návratu z Persie se Nehemjáš dozvěděl o tomto troufalém znesvěcení a neprodleně učinil opatření, aby vetřelce vypudil. ‚Velice mě to zarmoutilo,‘ prohlašuje; ‚proto jsem vyházet všechno Tóbijášovo domácí zařízení z komory. Potom jsem rozkázal, aby komory očistili; a znovu jsem tam přinesl nádoby domu Božího, spolu s obětním darem a kadidlem.“

„Nejenže byl chrám znesvěcen, ale i oběti byly zneužity. To mělo sklon odrazovat lid od štedrosti. Ztratili svou horlivost a vroucnost a zdráhali se odvádět své desátky. Pokladnice Hospodinova domu byly chabě zásobeny; mnozí ze zpěváků a jiných, kteří byli zaměstnáni ve službě chrámu, protože nedostávali dostatečnou podporu, opustili Boží dílo, aby pracovali jinde.“ Proroci a králové, 670.

Šebna, Jidáš i Tóbijáš všichni představují laodicejské adventisty v době konce.

Toto praví Panovník, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k tomuto správci, k Šebnovi, který je nad domem, a řekni: Co tu máš? A koho tu máš, že sis zde vytesal hrobku, jako ten, kdo si vytesává hrobku na výšině a vyhlubuje si obydlí ve skále? Hle, Hospodin tě prudce odvrhne, ano, mocně tě uchvátí a zcela tě zahalí. Jistě tě prudce svine a mrští tebou jako koulí do rozlehlé země; tam zemřeš a tam budou vozy tvé slávy hanbou domu tvého pána. A vyženu tě z tvého úřadu a z tvého postavení tě strhne. Izajáš 22:15–19.

Jak se král severu přibližuje k Jeruzalému, je třeba pamatovat na to, že toto přiblížení je postupné přiblížení, o němž občané Jeruzaléma věděli, že přichází. To je to, co je označeno v Izajáši ve dvacáté kapitole, když Tartan, asyrský velitel, dobyl Ašdód v Egyptě. Věděli, co přichází, a Šebna trávil svůj čas tím, že si zřizoval honosný hrob. Archeologové našli Šebnův hrob a odstranili nápis, který byl nad vstupem do hrobu, a ten je nyní v Britském muzeu. Pozoruhodné je, že když byl Šebna odstraněn a Eljakím, syn Chilkijášův, převzal Šebnovo vedoucí postavení, obdržel Eljakím, syn Chilkijášův, královskou pečeť, kterou mohl používat k potvrzování svého jména na úředních dokumentech. Také tato pečeť byla nalezena archeology a je v témže muzeu v Anglii. Šebna je v muzeu zastoupen svým hrobem, znamením smrti, a Eljakím, syn Chilkijášův, je v muzeu se zobrazením pečeti života.

Za to, že Šebna odmítl výstražné poselství týkající se krále severu, byl vyvržen z úst Páně, a slovo přeložené jako „vyvržen“ ve varování Zjevení Laodiceji ve skutečnosti znamená prudké zvracení. S Nehemiášem vyvrhl Tóbijáše i jeho věci a se Šebnou byl prudce vržen jako míč do daleké země. Šebna představuje laodicejské adventisty, kteří odmítají prorocké poselství, jež bylo odpečetěno v roce 1989, a připravují se na hrob — na znamení šelmy; a Eljakím, syn Chilkijášův, představuje filadelfské adventisty, kteří přijímají pečeť Boží.

I stane se v onen den, že povolám svého služebníka Eljakíma, syna Chilkijášova. Obleču jej tvým rouchem, upevním jej tvým pásem a svěřím tvou vládu do jeho ruky; a bude otcem obyvatelům Jeruzaléma i domu Judova. Izajáš 22,20.21.

Při nedělním zákonu jsou pšenice a koukol adventismu odděleny a vedení církve vítězné je svěřeno Eliakimovi, synu Chilkijášovu; tehdy pak Pán pozvedá svou církev jako korouhev, když poselství třetího anděla narůstá v mocné volání. Možná jsem byl až příliš opakující se, když jsem zahrnul výraz „syn Chilkijášův“, ačkoliv jsem mohl jednoduše říci Eliakim. Avšak otec a jeho syn jsou společně symbolem Eliášova poselství před sedmi posledními ranami. Eliášovo poselství užívá symboliku otců a dětí k znázornění prvního (otce) a posledního (syna). Tento prorocký vztah přispívá k závěrečným hádankám ve dvacáté druhé kapitole. Zaslíbení Eliakimovi, synu Chilkijášovu, zní, že Hospodin položí na jeho rameno klíč domu Davidova.

„Dům Davidův“ je poselství otce a syna, o němž Ježíš hovořil ve svém závěrečném rozhovoru se vzpurnými Židy. Je to také místo, jímž uzavírá knihu Zjevení. Dům Davidův měl klíč, který, není-li dne 22. října 1844 použit nic jiného, neboť jediné místo v Písmu, které se na tento klíč odvolává, je v poselství filadelfské církvi.

A položím klíč domu Davidova na jeho rameno; a otevře, a nikdo nezavře; a zavře, a nikdo neotevře. Izajáš 22,22.

A andělu církve ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá, a zavírá, a nikdo neotvírá: Znam tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebe otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš malou sílu, a zachoval jsi mé slovo, a nezapřel jsi mé jméno. Hle, způsobím, že ti ze synagogy satanovy, kteří říkají, že jsou Židé, a nejsou, ale lžou, přijdou a pokloní se před tvými nohama, a poznají, že jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval slovo mé trpělivosti, i já tě zachovám od hodiny pokušení, která přijde na celý svět, aby vyzkoušela ty, kteří přebývají na zemi. Hle, přijdu brzo. Drž pevně to, co máš, aby nikdo nevzal tvou korunu. Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámu svého Boha, a již z něho nevyjde ven; a napíšu na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíšu na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3:7–12.

Eljakím představuje filadelfského věřícího během milleritského hnutí, které 22. října 1844 otevírá nejsvětější místo. Víím, že to byl Kristus, náš Velekněz, kdo otevřel tyto dispensacionální dveře, avšak Kristus vložil klíč na rameno Eljakíma, syna Chilkijášova, a prohlašuje, že „on otevře“. Dosáhli jsme bodu, na nějž jsem poukázal na začátku tohoto článku.

V Izajáši nacházíme slovo „břemeno“ osmnáctkrát; avšak v sedmi z těchto případů označuje něco, co se nese na rameni, a v jedenácti případech představuje proroctví zkázy. V jednom z těchto osmnácti výskytů je slovo, které znamená proroctví zkázy, zároveň použito i k označení břemene neseného na rameni.

Příběh o údolí vidění se týká poselství zkázy, které v Jeruzalémě vytváří dvě třídy ctitelů. Prorocké poselství, jež označilo počátek soudu, bylo předloženo Otcem Millerem; je to poselství prvního anděla, které skončilo tehdy, když byly dne 22. října 1844 zavřeny dveře svatyně a byla otevřena

Nejsvětější svatyně. „Břemeno“, které bylo vloženo na ramena Williama Millera a které byl pověřen nést světu, bylo poselstvím prvního anděla, proroctvím zkázy, jež skončilo 22. října 1844 s příchodem poselství třetího anděla.

„Klíč domu Davidova vložím na jeho rameno,“ a praví se: „V onen den bude kolík, jenž je upevněn na pevném místě, odstraněn, bude sražen a padne; a břemeno, které na něm bylo, bude odňato.“

Slovo zde přeložené jako „břemeno“ je výraz označující proroctví zkázy, avšak toto proroctví zkázy není tím hebrejským slovem, které Izajáš užívá k označení něčeho, co neseš na svém rameni. Jako výraz pro proroctví zkázy to znamená, že Eljákímovi, synu Chilkijášovu, bude na rameno vložena klíč Davidův a břemeno, které je na jeho rameni, je proroctvím zkázy. Je to hluboká slovní hříčka!

Sestra Whiteová o klíči, který je připojen k Bibli, říká toto.

„Ve spojení se Slovem Božím je zde klíč, který odemyká vzácnou schránku k našemu uspokojení a potěšení. Cítím vděčnost za každý paprsek světla. V budoucnosti budou vysvětleny zkušenosti, které jsou nám nyní velmi záhadné. Některé zkušenosti možná nikdy plně nepochopíme, dokud toto smrtelné neoblékne nesmrtelnost.“ Manuscript Releases, svazek 17, 261.

Millerovy úvodní poznámky o jeho snu říkají toto.

„Zdalo se mi, že mi Bůh neviditelnou rukou poslal podivuhodně zhotovenou schránku, asi deset palců dlouhou a šest palců širokou, vyrobenou z ebenu a perel, důmyslně vykládanou. Ke schránce byl připevněn klíč. Ihned jsem vzal klíč a schránku otevřel; a tu jsem ke svému úžasu a překvapení shledal, že je naplněna všemi druhy a velikostmi klenotů, diamantů, drahých kamenů a zlatých i stříbrných mincí každého rozměru a hodnoty, nádherně uspořádaných na jejich příslušných místech ve schránce; a takto uspořádané odrážely světlo a slávu, jimž se vyrovnalo jen slunce.“ Early Writings, 81.

V poznámkách Jamese Whitea k tomuto snu o klíči říká toto.

„Připojený klíč“ byl jeho způsob výkladu prorockého Slova — porovnávání Písma s Písmem — Bible jako svůj vlastní vykladač. Tímto klíčem bratr Miller otevřel „schránku“, totiž velkou pravdu o příchodu světu.“ James White.

Jakub White se k tomuto snu vyjádřil a přitom k němu napsal úvod. Je nanejvýš důležité si uvědomit, že Miller měl svůj sen a uveřejnil jej roku 1847, nejméně dva roky po Velkém zklamání, kdy byli dříve sjednocení adventisté milleritského hnutí rozptýleni. Miller byl od tohoto hnutí oddělen a „malé stádce“, které bylo „rozptýleno po všech stranách“, dosud trpělo zklamáním. Millerův sen promlouval do této situace, Jakub White jej komentoval a Ellen Whiteová se na něj odvolala zcela kladným způsobem. Jakub White napsal k jeho snu úvod, zahrnul do něj samotný sen a poté připojil několik poznámek pod čarou. Jeho úvod, sen i poznámky pod čarou budou uvedeny na konci tohoto článku pro ty, kdo potřebují mít k těmto informacím přístup.

Izajáš dvacet dva je znázorněním počátku a konce adventismu. V obou dějinách došlo a dojde k oddělení, které nastalo 22. října 1844 a poté znovu při nedělním zákonu. Toto oddělení v obou případech, na počátku i na konci, je naplněním podobenství o deseti pannách. Sestra Whiteová nás informuje, že pošetilé panny jsou Laodicejští. Šebna představuje laodicejské adventisty na počátku i na konci adventismu. Eljakím, syn Chilkijášův, představuje filadelfské adventisty.

Avšak Chilkijáš také představuje otce adventismu, neboť „bude otcem obyvatelům Jeruzaléma a domu Judovu“. William Miller byl s úctou nazýván „otec Miller“. Na Millerovo rameno byl vložen „klíč Davidův“, který představuje jeho způsob studia Písma, „řádek za řádkem“.

Truhlici byla Bible a on použil „klíč Davidův“, představující pravidla prorockého výkladu, jichž užíval k otevření pravd prvního anděla. Tato pravidla („klíč Davidův“) a jeho proroctví zkázy („břímě“), jemuž bylo rozuměno pomocí klíče Davidova, byla zavěšena „jako hřeb na pevném místě“ ve svatyni. Tím „hřebem“ bylo datum 22. října 1844. Slovo „hřeb“ znamená kolík, hřeb nebo kůl a představuje orientační znamení. „Břímě“, neboli proroctví zkázy, které bylo na onom hřebu zavěšeno, bylo poselstvím prvního anděla a toto poselství dospělo ke svému závěru 22. října 1844, když se proroctví zkázy naplnilo a bylo odstraněno, odřato a padlo. Bylo odstraněno, neboť prorocké poselství zkázy se stalo minulostí, a hřeb pak musel být přemístěn do nejsvětějšího místa, kde na něj mělo být zavěšeno jiné břímě zkázy.

Millerovo proroctví zkázy, které bylo podle prorockých pravidel chápáno jako „klíč Davidův“, umístí hřeb na svatém místě, jenž unese veškerou slávu domu jeho otce. Slovo „sláva“ v tomto oddílu znamená váhu. To, co nese váhu domu, je základ domu. Millerovo základní dílo nese váhu veškerého dalšího světla poselství třetího anděla, znázorněného jako „potomstvo a výhonek“. Nese váhu všech rozličných nádob chrámu. A základ byl položen pro chrám, aby do něj byl postaven slavný trůn.

Eljakím, syn Chilkijášův, představuje filadelfský sbor. Eljakím znamená Bůh pozvedání, neboť Eljakím, otec Jeruzaléma, představuje Williama Millera, jehož Bůh použil k tomu, aby pozvedl základy Božího vyvoleného lidu smlouvy. Je synem Chilkijáše, jehož jméno je odvozeno ze dvou slov, z nichž druhé znamená Bůh a první „uhlazenost“, jako v uhlazenosti řeči. Chilkijáš představuje Boží slovo nebo hlas a jeho syn představuje pozvednutí chrámu.

Na konci adventismu musí zaznít proroctví zkázy a tímto proroctvím je třetí anděl ze Zjevení čtrnácté kapitoly. Na konci musí být klíč, který byl předobrazem Millerovým klíčem. „Klíč“ v naší době je založen na opakování dějin, a zvláště na pravidle prvního výskytu, které zahrnuje zásadu představovanou samotným Kristem jako Alfou a Omegou, anebo jí samo je. Musí existovat syn Millerův. Miller se tedy jako otec stává Chilkijášem, Slovem Hospodinovým, a syn Millerův je Eljakím, což znamená Bůh pozdvihování. Otec Miller pozdvihl chrám a syn Millerův určuje, kdy jsou Laodicea a Filadelfie odděleny a kdy jsou Filadelfští pozdviženi jako korouhev. Musí zde být hřeb pevně zaražený, avšak nikoli na svatém místě jako v Millerově dějině, nýbrž ve velesvatyni. Tento hřeb a břemeno, které je na něj zavěšeno, budou odřaty na konci poselství třetího anděla, tak jako tomu bylo na konci poselství prvního anděla. Když povstane Michael a lidská doba milosti se uzavře, proroctví zkázy bude již minulostí, odstraněné, odřaté a padlé.

Oddělení neboli rozptýlení po uplynutí času v roce 1844 se zopakuje při nedělním zákonu. Izajáš 22 je znázorněním okolností, které vedou k oddělení laodicejských adventistů od filadelfských adventistů, k němuž dochází v krizi nedělního zákona.

A andělu církve Laodicejských napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Znam tvé skutky, že nejsi ani studený ani horký; kéž bys byl studený nebo horký. A tak, že jsi vlažný, a nejsi ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Neboť pravíš: Jsem bohatý a zbohatl jsem a nepotřebuji nic; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný a chudý i slepý i nahý. Radím ti, abys ode mne koupil zlato přetavené v ohni, abys zbohatl, a bílé roucho, abys byl oděn a aby se neukázala hanba tvé nahoty; a pomaz své oči mastí na oči, abys viděl. Já všechny, které miluji, kárám a tresci; buď tedy horlivý a učin pokání. Hle, stojím přede dveřmi a tluču; uslyší-li kdo můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a usedl jsem se svým Otcem na jeho trůnu. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,7–22.

Po úvodu k tomuto snu James White následně zařazuje samotný sen s poznámkami pod čarou. Nemám žádné výhrady k tomu, jak James White Millerův sen aplikuje, navzdory skutečnosti, že jsme často publikovali výklad jeho snu, který se od výkladu Jamese Whitea poněkud liší. Základní přístup Jamese Whitea, v němž se liší od toho, co jsme publikovali, spočívá v tom, že „klenoty“ zasazuje do souvislosti s Božím lidem, zatímco my rozumíme tomu, že klenoty představují prorocké pravdy. Není v tom žádný rozpor, neboť člověk odráží to, čemu věří, a rozptýlení klenotů po Velkém zklamání předobrazuje rozptýlení Božího lidu PŘED nedělním zákonem. Tato skutečnost je však tématem pro budoucí studii.

Úvod Jamese Whitea k snu Williama Millera

„Následující sen byl uveřejněn v Advent Heraldu před více než dvěma lety. Tehdy jsem viděla, že zřetelně vyznačuje naši minulou zkušenost s druhým adventem a že Bůh dal tento sen ku prospěchu rozptýleného stáda.

„Mezi znamení blízkého příchodu velikého a strašného dne Hospodinova postavil Bůh sny. Viz Joel 2,28–31; Skutky 2,17–20. Sny mohou přicházet třemi způsoby: zaprvé „z množství zaměstnání“. Viz Kazatel 5,3. Zadruhé, ti, kdo jsou pod nečistým duchem a satanovým svodem, mohou mít sny skrze jeho vliv. Viz Deuteronomium 8,1–5; Jeremiáš 23,25–28; 27,9; 29,8; Zachariáš 10,2; Juda 8. A zatřetí, Bůh vždy učil a dosud učí svůj lid více či méně prostřednictvím snů, které přicházejí skrze působení andělů a Ducha svatého. Ti, kdo stojí v jasném světle pravdy, budou vědět, když jim Bůh dá sen; a takoví nebudou oklamáni a svedeni falešnými sny.“

„I řekl: Slyšte nyní má slova: Je-li mezi vámi prorok, já, HOSPODIN, se mu dávám poznat ve vidění a mluvím k němu ve snu.“ Numeri 12,5.

„Jákož řekl: ‚Anděl Hospodinův ke mně mluvil ve snu.‘ Genesis 31:2. ‚A Bůh přišel k aramejskému Lábanovi v nočním snu.‘ Genesis 31:24. Čtete sny Josefovy v Genesis 37:5–9 a potom poutavý příběh o jejich naplnění v Egyptě.“

„V Gibeónu se Hospodin ukázal Šalomounovi v nočním snu.“ 1. Královská 3,5. Velký významný obraz druhé kapitoly Danielovy byl také dán ve snu, stejně jako čtyři šelmy atd. sedmé kapitoly. Když Herodes usiloval o zničení malého Spasitele, byl Josef ve snu varován, aby uprchl do Egypta. Matouš 2,13.

„A stane se v POSLEDNÍCH DNECH, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na každé tělo; a vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny.“ Skutky 2,17.

„Dar proroctví prostřednictvím snů a vidění je zde ovocem Ducha svatého a v posledních dnech se má projevit v dostatečné míře, aby tvořil znamení. Je to jeden z darů evangelijní církve.“

„A on dal jedny za apoštoly, jiné za PROROKY, jiné za evangelisty, jiné za pastýře a učitele, aby připravili svaté k dílu služby, k budování těla Kristova.“ Efezským 4,11.12.

„A Bůh ustanovil v církvi jedny nejprve za apoštoly, druhé za PROROKY atd.“ 1. Korintským 7,28.

„Proroctvími nepohrdejte.“ 1 Tesalonickým 5,20. Viz též Skutky 13,1; 21,9; Římanům 12,6; 1 Korintským 14,1.24.39. Proroci neboli proroctví jsou k budování církve Kristovy; a z Božího slova nelze předložit žádný důkaz, že by měla ustát dříve, než měli ustát evangelisté, pastýři a učitelé. Avšak namítá odpůrce: „Bylo tolik falešných vidění a snů, že nemohu mít důvěru v nic takového.“ Je pravda, že satan má své padělky. Vždy měl falešné proroky, a jistě je můžeme očekávat i nyní, v této jeho poslední hodině klamu a triumfu. Ti, kdo odmítají taková zvláštní zjevení proto, že existuje padělek, by se se stejnou oprávněností mohli posunout ještě o něco dále a popřít, že se Bůh kdy člověku zjevil ve snu nebo ve vidění, neboť padělek existoval vždy.

„Sny a vidění jsou prostředkem, skrze nějž se Bůh zjevoval člověku. Prostřednictvím tohoto prostředku mluvil k prorokům; dar proroctví ustanovil mezi dary církve evangelia a sny i vidění zařadil mezi ostatní znamení ‚POSLEDNÍCH DNŮ‘. Amen.

„Mým cílem v předchozích poznámkách bylo biblickým způsobem odstranit námitky a připravit mysl čtenáře na to, co následuje.“ James White, Brother Miller's Dream, 1–3.

Druhý sen Williama Millera

„Zdalo se mi, že mi Bůh neviditelnou rukou poslal podivuhodně zhotovenou schránku, asi deset palců dlouhou a šest palců širokou, z ebeny a perel, důmyslně vykládanou. Ke schránce byl připojen klíč. Ihned jsem klíč vzal a schránku otevřel; a tu jsem ke svému úžasu a překvapení shledal, že je naplněna drahokamy všeho druhu a velikosti, diamanty, vzácnými kameny a zlatými i stříbrnými mincemi každého rozměru a hodnoty, krásně uspořádanými na svých jednotlivých místech ve schránce; a takto uspořádané odrážely světlo a slávu, jimž se vyrovnalo jedině slunce.“

„Domnívala jsem se, že není mou povinností těšit se z tohoto podivuhodného pohledu sama, ačkoli mé srdce překypovalo radostí nad nádherou, krásou a hodnotou jeho obsahu. Proto jsem

to položila na stůl uprostřed svého pokoje a rozhlásila, že všichni, kdo mají přání, mohou přijít a spatřit ten nejslavnější a nejzářivější pohled, jaký kdy člověk v tomto životě viděl.

„Lidé začali přicházet, zprvu jich bylo málo, ale jejich počet rostl, až se z nich stal zástup. Když poprvé nahlédli do schránky, žasli a volali radostí. Jakmile však přibývalo přihlížejících, každý začal drahokamy znepokojovat, vyjmát je ze schránky a rozhazovat je po stole. Začal jsem se domnívat, že vlastník bude ode mne znovu vyžadovat schránku i drahokamy; a dopustím-li, aby byly roztroušeny, nikdy je už nebudu moci uložit do schránky na jejich místa tak jako dříve; a cítil jsem, že nikdy nebudu schopen obstát před touto odpovědností, neboť by byla nesmírná. Tu jsem začal lidi prosit, aby se jich nedotýkali ani je nevyjímali ze schránky; avšak čím více jsem prosil, tím více je rozhazovali; a nyní se zdálo, že je rozmetali po celé místnosti, po podlaze i po každém kuse nábytku v místnosti.

„Poté jsem uviděl, že mezi pravé drahokamy a mince rozptýlili nesčetné množství nepravých drahokamů a padělaných mincí. Jejich nízké jednání a nevděk mne hluboce rozhořčily, a káral jsem je a vyčítal jim to; avšak čím více jsem je káral, tím více mezi pravé rozptylovali nepravé drahokamy a falešné mince.

„Tu jsem se rozhněval ve své tělesné duši a začal jsem užívat tělesnou sílu, abych je vystrčil z místnosti; avšak zatímco jsem vystrčil jednoho, vstoupili tři další a nanosili dovnitř špínu, hobliny a písek i všeliké smetí, až přikryli všechny pravé drahokamy, diamanty a mince, takže byly zcela skryty zraku. Také roztrhali mou schránku na kusy a rozházeli ji mezi tím smetím. Myslel jsem si, že nikdo nedbá mého zármutku ani mého hněvu. Byl jsem zcela zmalomyslně a sklíčen a posadil jsem se a plakal.

„Když jsem tak plakal a truchlil nad svou velikou ztrátou a odpovědností, rozpomenul jsem se na Boha a vroucně jsem se modlil, aby mi poslal pomoc. Ihned se otevřely dveře a do místnosti vstoupil muž; tehdy ji všichni lidé opustili. On pak, maje v ruce kartáč, otevřel okna a začal z místnosti vymetat prach a nečistotu.

„Volala jsem k němu, aby upustil, neboť mezi sutí byly roztroušeny některé drahocenné klenoty.

Řekl mi, abych se „nebál“, neboť se o ně „postará“.

„Potom, když smetal hlinu a smetí, falešné drahokamy a padělané mince, všechno se zvedlo a vyšlo oknem jako oblak a vítr to odnesl pryč. V tom ruchu jsem na okamžik zavřela oči; když jsem je otevřela, všechno smetí bylo pryč. Vzácné drahokamy, diamanty, zlaté a stříbrné mince ležely v hojnosti rozptýlené po celé místnosti.

„Poté položil na stůl schránku, mnohem větší a krásnější než ta předchozí, a po hrstech shromáždil drahokamy, diamanty i mince a vrazil je do schránky, až nezůstal ani jediný, ačkoli některé z diamantů nebyly větší než špička špendlíku.

„Poté mě vyzval, abych „přišel a viděl“.

„Pohlédla jsem do schránky, ale mé oči byly oslněny tím pohledem. Zářily desetkrát větší slávou než dříve. Myslela jsem, že byly vydrhnuty v písku nohama těch bezbožných osob,

které je rozházely a pošlapaly v prachu. Byly ve schránce uspořádány v nádherném pořádku, každá na svém místě, bez jakýchkoli viditelných stop po námaze muže, který je tam uložil. Zvolala jsem plna radosti, a ten výkřik mě probudil.“ Early Writings, 81–83.

Poznámky pod čarou Jamese Whitea

„Schrána“ představuje veliké pravdy Bible vztahující se k druhému příchodu našeho Pána Ježíše Krista, které byly dány bratru Millerovi, aby je zveřejnil světu.

„Připojený klíč“ byl jeho způsob výkladu prorockého Slova — srovnávání Písma s Písmem — Bible jako svůj vlastní vykladač. Tímto klíčem bratr Miller otevřel „schránku“, totiž velikou pravdu o příchodu Krista světu.

„Lidé začali přicházet, zpočátku jich bylo jen několik, ale jejich počet rostl až v zástup.‘ Když bylo učení o adventu poprvé kázáno bratrem Millerem a několika málo dalšími, mělo jen nepatrný účinek a probudilo se jím jen velmi málo lidí; avšak od roku 1840 do roku 1844 byla jím všude, kde bylo kázáno, probuzena celá společnost.“

„Klenoty, diamanty atd.‘ ,všech druhů a velikostí‘, tak ,krásně uspořádané na svých jednotlivých místech v kazetě‘ představují děti Boží, [Malachiáš 3,17,] ze všech církví a téměř z každého postavení i životní situace, které přijaly adventní víru a bylo vidět, že ve svých jednotlivých postaveních zaujaly odvážný postoj ve svaté věci pravdy. Když se pohybovaly v tomto pořádku, každý dbaje své vlastní povinnosti a chodě pokorně před Bohem, ,odrážely světlo a slávu‘ světu, jimž se vyrovnala pouze církev ve dnech apoštolů. Poselství [Zjevení 14,6.7] šlo jakoby na křídlech větru a pozvání: ,Pojďte, neboť všechno je již připraveno,‘ [Lukáš 14,17.] se šířilo s mocí a účinkem.“

„Když létající anděl [Zjevení 14,6.7.] poprvé začal hlásat věčné evangelium: ,Bojte se Boha a vzdejte mu slávu, neboť přišla hodina jeho soudu,‘ mnozí jásali při vyhlídce na příchod Ježíše a na obnovení, kteří se potom stavěli na odpor, posmívali se a zesměšňovali pravdu, jež je krátce předtím naplňovala radostí. Znepokojovali a rozptylovali klenoty. To nás přivádí k podzimu roku 1844, kdy započal čas rozptylování. Dobře si to poznamenejte: byli to ti, kdo kdysi ,jásali‘, kteří znepokojovali a rozptylovali klenoty. A nikdo od roku 1844 nerozptýlil stádo a nesvedl je tak účinně na scestí jako ti, kdo kdysi kázali pravdu a radovali se z ní, ale od té doby popřeli Boží dílo a naplnění proroctví v naší minulé adventní zkušenosti.“

„Svědectví bratra Millera po několik měsíců po Půlnočním volání, v sedmém měsíci roku 1844, bylo, že dveře byly zavřeny a že adventní hnutí bylo naplněním proroctví a že jsme měli pravdu, když jsme kázali čas. Poté napomínal své bratry prostřednictvím Advent Herald, aby pevně stáli, byli trpěliví a nereptali jedni proti druhým; a Bůh je brzy ospravedlní za kázání času. Takto se přimlouval za klenoty, zatímco pociťoval svou „odpovědnost“ za ně a že „bude nesmírná.“

„Padělané klenoty a falešné mince“, které byly rozptýleny mezi pravými, zcela zřetelně představují falešně obrácené, neboli „cizí děti“ [Ozeáš 5,7], od doby, kdy byly dveře roku 1844 uzavřeny.

„Druhá ‚schránka, mnohem větší a krásnější než ta první‘, do níž byly shromážděny rozptýlené ‚klenoty‘, ‚diamanty‘ a ‚mince‘, představuje široké pole živé přítomné pravdy, do něhož bude shromážděno rozptýlené stádo, totiž 144 000, z nichž všichni mají pečeť živého Boha. Ani jediný z těch drahocenných diamantů nezůstane v temnotě. Ačkoli někteří ‚nejsou větší než špička špendlíku‘, nebudou přehlédnuti a nezůstanou opomenuti v tento den, kdy si Bůh shromažďuje své klenoty. [Malachiáš 3,16–18.] Může poslat své anděly a vypravit je spěšně, jako vyvedl Lota ze Sodomy. ‚Krátké dílo učiní Pán na zemi.‘ ‚Ukončí je rychle ve spravedlnosti.‘ Viz Římanům 9,28.“

„Prach a hobliny, písek a všelike smetí“ představují rozmanité a četné bludy, které byly uvedeny mezi věřící v druhý příchod od podzimu roku 1844. Zde se zmíním o několika z nich.“

„1. Postoj, který někteří z „pastýřů“ opovážlivě zaujali bezprostředně poté, co bylo vydáno Půlnoční volání, totiž že slavnostní, obměkčující moc Ducha svatého, jež provázela hnutí sedmého měsíce, byla mesmerickým vlivem. George Storrs patřil mezi první, kdo tento postoj zaujal. Viz jeho spisy v závěrečné části roku 1844 v listu Midnight Cry, tehdy vydávaném v městě New York. J. V. Himes na albanské konferenci na jaře roku 1845 řekl, že hnutí sedmého měsíce vyvolalo mesmerismus sedm stop hluboký. To mi bylo sděleno jedním z těch, kdo byli přítomni a slyšeli tuto poznámku. Jiní, kteří se aktivně podíleli na volání sedmého měsíce, od té doby prohlásili toto hnutí za dílo ďábla. Připisovat dílo Krista a Ducha svatého ďáblu bylo za dnů našeho Spasitele rouháním, a je to rouhání i nyní.“

„2. Mnohé pokusy o stanovení určitého času. Od doby, kdy 2300 dnů skončilo v roce 1844, bylo různými jednotlivci určeno nemálo termínů pro jejich ukončení. Tím odstranili ‚mezníky‘ a uvrhli temnotu a pochybnost na celé adventní hnutí.

„3. Spiritismus se všemi svými výstřednostmi a přepjatostmi. Tato ďáblová lest, která vykonala strašlivé dílo smrti, je velmi výstižně znázorněna „hoblinami“ a „všelíjakým smetím“. Mnozí z těch, kteří do sebe vstřebali jed spiritismu, uznávali pravdu naší minulé adventní zkušenosti, a z této skutečnosti byli mnozí přivedeni k přesvědčení, že spiritismus byl přirozeným ovocem víry, že Bůh vedl velká adventní hnutí v letech 1843 a 1844. Petr, když mluví o těch, kdo mají „zavádět zhoubné bludy, a zapírat i Pána, který je vykoupil“, praví: „SKRZE NĚ BUDE CESTA PRAVDY V POTUPĚ.“

„4. S. S. Snow, vydávající se za ‚proroka Eliáše‘“ Tento muž ve svém podivném a divokém působení rovněž sehrál svou roli v tomto díle smrti a jeho počínání mělo sklon uvádět pravé postavení očekávajících svatých v myslích mnoha upřímných duší v opovržení.

„K tomuto seznamu bludů bych mohl připojit ještě mnohé další, jako například „tisíc let“ ze Zjevení 20,4.7 v minulosti, 144 000 ze Zjevení 7,4; 14,1, ty, kteří po Kristově vzkříšení „vstali a vyšli z hrobů“, nauku o nečinnosti, nauku o zničení nemluvnat atd. atd.

„Tyto bludy byly šířeny s takovou horlivostí a naléhavě vnucovány očekávajícímu stádcí, že v době, kdy bratr Miller měl tento sen, byly pravé klenoty ‚vyloučeny z dohledu‘ a slova proroka se na tuto situaci vztahovala: ‚A soud ustupuje nazpět, a spravedlnost stojí opodál,‘ atd. atd. Viz Izajáš 59,14. V té době nebyl v zemi jediný adventní časopis, který by hájil věc přítomné

pravdy. The Day-Dawn byl poslední, kdo hájil pravé postavení malého stádce; avšak ten zanikl několik měsíců předtím, než Pán dal br. Millerovi tento sen; a ve svém posledním smrtelném zápase ukazoval unaveným, vzdychajícím svatým na rok 1877, tehdy ještě třicet let vzdálený, jako na dobu jejich konečného vysvobození. Běda! běda! Není divu, že bratr Miller ve svém snu ‚usedl a plakal‘ nad tímto žalostným stavem věcí.“

„Bratr Miller zavřel své oči ve smrti dne 22. prosince 1849, čímž se naplnila následující slova z jeho snu: ‚V tom ruchu jsem na okamžik zavřel své oči.‘ Toto podivuhodné naplnění je tak zřejmé, že je nikdo nepřehlédne.“

„Schránka představuje adventní pravdu, kterou bratr Miller zveřejnil světu, jak je vyznačena podobenstvím o deseti pannách. [Matouš 25,1–11.] Za první čas, rok 1843; za druhé doba prodlení; za třetí půlnoční volání, v sedmém měsíci roku 1844; a za čtvrté zavřené dveře. Nikdo, kdo od roku 1843 četl listy o druhém adventu, nepopře, že bratr Miller zastával tyto čtyři důležité body v dějinách adventu. Tato souladná soustava pravdy neboli „schránka“ byla roztrhána na kusy a rozmetána mezi smetí těmi, kdo zavrhl svou vlastní zkušenost a popřeli právě ty pravdy, které oni spolu s bratrem Millerem tak nebojácně kázali světu.“

„Církev tehdy bude čistá a ‚bez úhony před trůnem Božím,‘ neboť vyznala všechny své omyly, poklesky a hříchy, a když byly obmyty krví Kristovou a vymazány, bude ‚bez poskvrny anebo vrásky, nebo čehokoli takového.‘ Tehdy bude zářit ‚desetkrát větší slávou než dříve.“ JAMES WHITE, Oswego, květen 1850.